

Залишає у пам'яті 33^{-й} року.

Самі ж 1923 року кароування ну ці пам'яті
ми пам'ятаю це починалось у 1923 р. уже
було холодно а нас було буйтей батько
мати і бабуся не однуразово прихочуици
ці так називалися букєри вони позаби-
рали хліб зерно а цього разу повели
корову із двору як ся час її баця була
червона і тельуха така сама а ми усі
вро. стояли на полі війна і плакали
що не буде молока а в хату зайшло
багато дячків і це лишилось у пам'яті
одни зних каже і родичі мої літароть
по хаті, а в мене було два старші
брати вони ловили елізурів, похенбуть
у хаті потім цуре вишукать а
другие наловлять так ловко вони
в хаті щебетали, а ми бабуся пи-
тали а того той дяда на елізурів
казав родичі, а бабуся каже не знаю
ну цього разу уже не було того
братів і вони виганяють нас
із хати ми сімні передігли по

ємігу боєі у єусігну хату а дві
дібраток були малі, то їх віджесла
твотя котра була із цими дукералми
а потім нашого батька підїхав
хоричи борои і забрала ми більше
не чули і не бачили нашого батька
а матір мене забрали посадили
а потім привезли в село матір
єудить а мені зажомілось до матері
і повела мене твотя ну а тільки
зайшла туди в хату і побачила
маму і подїзла до неї ну був такий
комсомолец що усе ватив мене
за ласміття і пота ехав до по-
роза люди мене підєватили а він
повернувся до моєї матери заплю-
вав очі і каже людям пойте на
неї всі вона марія магдаліна,
мала звалась марія, матір за-
бурають а нас шестеро і знаєми
бабуся, батькова мати і не вє-
мо ми в єусігів тут те удова
і три хлопці і під весну потали

дохнути хліб і ці хлопці ходили
і на череді етерели як притягує в
коняку вони обрізують м'ясо, і так
ми дожили до зеленого і ось повер-
нулася наша мама уяє був 33^ц
і вона не видержала і померла і помер
найстарший брат було йому 18 р.
і дівочка, а нас четири зосталося
нас тоді годували в яслах а жили
ми згоді, маюня була хатинка
головік виїхав і покинув хату ото
ми там жили і була маленька
сестричка вона уяє не могла
можнами ходити а ми її не подумач-
ли нести оставили тут у хатинці
хоч ми повернулися із ясел, ніх
не могла цього уяєсу еспимизать
ми її найшли у полі залізна
у полі ту іла уяєль бо повний
ротик був уяєль її було 4 роки
так нас ~~спинило~~ трое та нас
називали патранати, дуже нам
було тяжко, нестали боляги

N 172

щоб у нас все отаємно
а ось були радісні хвилями я не знаю
як можна назвати ту людину, того
головіка чи він був боє, чи рідний батько
В.І. Пономієв коли нам на окіадрокі евята
вручали поемлогхи на плаття на хохточку і
кулок канфетів, я вваж не отищу і не розкажю
ції радості ну не довго була ця радість два
рази і все і я ехільки жеву і все прислухаюсь
щоб де прозвучало імя ції Яб так наз-
вала дорогої людини ніколи не чула і нікого
не наважувалась попитати хто і де
цей головік і так нас лишилоє двоє
із ції сімї, брата як оевоододи від німець-
ких охутайтів взяли до армії і все
не повернує додому та все читаю
сільські вісті де пишуть червоні елідотити
щоб хоч узяти де його могила,
вибачте можелуета що и грамотно

моя адреса: Полтавська об.
Миргородський р.н.
С. Зелений гут Шулижека Олександр
Олександрівна.